ECLI:CY:EDLEM:2019:A480

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. ΕΦΡΑΙΜ, Π.Ε.Δ.

Αλλοδαπή Γενική Αίτηση αρ.: 2/19

Αναφορικά με τον περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο 84/79
και
Αναφορικά με τον περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο 101/87
και
Αναφορικά με τον περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Νόμο 121(Ι)/00
και
Αναφορικά με τις Διαιτησίες στο Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Ρωσικής Ομοσπονδίας στις υποθέσεις υπ΄ αρ. 49/16 και 47/16

Μεταξύ:

Ομοσπονδιακή Κρατική Ενιαία Εταιρεία «Πανρωσική Τηλεοπτική Ραδιοφωνική Εταιρεία» εκ Μόσχας, Ρωσία
και
Trevano Pictures Limited . Λεμεσός, Κύπρος

Αίτηση ημ. 28.1.19 για Εγγραφή Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων

Ημερομηνία: 4 Οκτωβρίου 2019

Εμφανίσεις:
Για την Αιτήτρια: κ. Θ. Αδάμου για M. Christofi & Co LLC
Για την Καθ΄ ης η Αίτηση: κα Σ. Παπουή για Χαβιαράς & Φιλίππου ΔΕΠΕ

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Με την παρούσα Αίτηση ζητείται η αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση των Διαιτητικών Αποφάσεων ημ. 23.1.17 οι οποίες εκδόθηκαν από το Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Ρωσικής Ομοσπονδίας, υπ΄ αρ. 47/16 και 49/16 υπέρ της Αιτήτριας και εναντίον της Καθ΄ ης η Αίτηση.

Η Καθ΄ ης καταχώρισε ένσταση στην οποία προβάλλονται σωρεία λόγων ένστασης.

Κατά την ακρόαση οι δικηγόροι των δύο πλευρών περιορίστηκαν σε γραπτές αγορεύσεις.

Ενόψει της φύσης των θεμάτων τα οποία εγείρονται, κρίνεται σκόπιμη η ενασχόληση με κάθε θέμα ξεχωριστά με τη σειρά την οποία το Δικαστήριο κρίνει ορθή και όχι κατ΄ ανάγκην με τη σειρά που αυτά προβάλλονται. Κατά την ενασχόληση με το κάθε θέμα θα γίνεται και η αντίστοιχη αναφορά στο περιεχόμενο της Αίτησης και της ένστασης, καθώς επίσης και στις αγορεύσεις των δύο πλευρών, όπως αυτό θεωρείται αναγκαίο.

Ι. Νομική Βάση Αίτησης

Η Αίτηση βασίζεται, μεταξύ άλλων στον **περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση Δυνάμει Συμβάσεως) Ν.121(Ι)/00**. Σύμφωνα με το **άρθρο 4**, αυτός ο Νόμος «*εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις όπου ζητείται η αναγνώριση, εγγραφή ή εκτέλεση απόφασης αλλοδαπού δικαστηρίου*» και «*παρά τις διατάξεις οποιουδήποτε άλλου νόμου*». Το **άρθρο 3** προνοεί πως «*απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου σημαίνει απόφαση δικαστηρίου ή διαιτητικού σώματος ή οργάνου ξένης χώρας με την οποία η Κυπριακή Δημοκρατία έχει συνομολογήσει ή συνδέεται με συνθήκη για αμοιβαία αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικών και διαιτητικών αποφάσεων και η οποία είναι εκτελεστή στη χώρα στην οποία εκδίδεται*».

Με βάση το περιεχόμενο του Ν.121(Ι)/00, είναι προφανές ότι αυτός βασικά ρυθμίζει τη διαδικασία που ακολουθείται σε αιτήσεις για εγγραφή και αναγνώριση αλλοδαπής απόφασης, είτε δικαστικής είτε διαιτητικής, χωρίς όμως να παρέχει το δικαιοδοτικό και ουσιαστικό υπόβαθρο δυνάμει του οποίου δίδεται εξουσία στο Δικαστήριο να προβεί στην αναγνώριση ή εκτέλεση. Όπως έχει λεχθεί στην υπόθεση **Υπουργός Δικαιοσύνης ν. Καραμπατάκη** (2007) 1 Α.Α.Δ. 503, «*ο Ν.121(Ι)/00 δεν προσθέτει στο ουσιαστικό δίκαιο. Εξαντλείται στην ακολουθητέα διαδικασία, με δοσμένη την κατά τον τρόπο που εξειδικεύει ύπαρξη υποχρέωσης αναγνώρισης και εγγραφής*».

Επομένως, το Δικαστήριο ουδόλως αντλεί εξουσία από τον Ν.121(Ι)/00, ο οποίος στην πραγματικότητα παραπέμπει στην εφαρμογή της ανάλογης Συνθήκης για σκοπούς αναγνώρισης και εγγραφής αλλοδαπής απόφασης. Όσον αφορά διαιτητικές αποφάσεις ισχύει και εφαρμόζεται **ο περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Ν.84/79**, ο οποίος περιλαμβάνεται στη νομική βάση της Αίτησης. Όπως επιμαρτυρείται σε Πιστοποιητικό ημ. 24.9.18 του κ. ΚΠ, Υπευθύνου Γραφείου Διεθνών Συμβάσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, το οποίο εκδόθηκε δυνάμει του περί Αποδείξεως Διεθνών Συμβάσεων Ν.103(Ι)/02, Τεκμήριο Λ στην ένορκη δήλωση του κ. ΧΚ (εφεξής «*ο ΧΚ*») που συνοδεύει την Αίτηση, τόσο η Κυπριακή Δημοκρατία όσο και η Ρωσική Ομοσπονδία υπέγραψαν

και επικύρωσαν την εν λόγω Σύμβαση. Σύμφωνα με το Τεκμήριο Λ, η ισχύς της εν λόγω Σύμβασης συνεχίζεται και μετά τη δημιουργία της Ρωσικής Ομοσπονδίας ως διάδοχου κράτους της ΕΣΣΔ. Η ισχύς και εφαρμογή του Ν.84/79 αποτελεί άλλωστε κοινό έδαφος μεταξύ των δύο πλευρών.

Είναι ορθή η επισήμανση της δικηγόρου της Καθ΄ ης ότι ο **Κυρωτικός της Συνθήκης μεταξύ της Κυπριακής Δημοκρατίας και της Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για Παροχή Νομικής Συνδρομής σε Θέματα Αστικού και Ποινικού Δικαίου Ν.172/86**, ο οποίος αφορά σε δικαστικές αποφάσεις, δεν τυγχάνει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση. Τούτου λεχθέντος, σημειώνεται ότι ουδεμία επίκληση γίνεται σε αυτόν από την Αιτήτρια προς υποστήριξη της Αίτησης, ανεξαρτήτως της συμπερίληψης αυτού στη νομική βάση της Αίτησης.

Και ο **περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Ν.101/87** περιέχεται στη νομική βάση της υπό κρίση Αίτησης. Το **Μέρος VIII** (άρθρα 35 και 36) αφορά την αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης. Το πεδίο εφαρμογής αυτού του Νόμου καθορίζεται στο άρθρο 3. Ειδικότερα το **άρθρο 3(1)** προνοεί ότι ο Νόμος τυγχάνει εφαρμογής αποκλειστικά επί διεθνών εμπορικών διαιτησιών «*υπό την επιφύλαξη οποιασδήποτε διμερούς ή πολυμερούς διακρατικής συμφωνίας που τελεί σε ισχύ στην Κυπριακή Δημοκρατία*». Επομένως ο ίδιος ο Νόμος δίνει προτεραιότητα στην ισχύ και εφαρμογή της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων, η οποία κυρώθηκε με τον Ν.84/79.

Όπως άλλωστε λέχθηκε στην υπόθεση **Malachtou v. Armefti** (1987) 1 C.L.R. 207, με αναφορά στο **άρθρο 169(3) του Συντάγματος**, μια Σύμβαση η οποία κυρώθηκε στην Κυπριακή Δημοκρατία έχει αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε άλλου Νόμου είτε η Σύμβαση προηγείται είτε ακολουθεί χρονικά τον Νόμο.

Χρήσιμη παραπομπή γίνεται στην υπόθεση **Beogradska Bank D.D.** (1995) 1 Α.Α.Δ. 737, στην οποία αναγνωρίστηκε ειδικά πως, σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος, οι πρόνοιες του Ν.84/79 έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε ημεδαπού Νόμου.

Ως εκ τούτου το Δικαστήριο καταλήγει ότι ο Ν.84/79 υπερισχύει του Ν.101/87, και επομένως η παρούσα Αίτηση θα τύχει εξέτασης με βάση τις πρόνοιες του Ν.84/79.

ΙΙ. Τα Γεγονότα της Παρούσας Αίτησης

Με βάση το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης του ΧΚ που συνοδεύει την Αίτηση, τα γεγονότα τα οποία προβάλλονται προς υποστήριξη της Αίτησης είναι τα ακόλουθα:

1) Στις 23.1.17 εκδόθηκαν οι επίδικες Διαιτητικές Αποφάσεις υπ΄ αρ. 47/16 και 49/16. Δεόντως πιστοποιημένες μεταφράσεις αυτών στα Ελληνικά και δεόντως πιστοποιημένα αντίγραφα των Διαιτητικών Αποφάσεων επισυνάπτονται ως Τεκμήρια Α-Δ.
2) Στις 21.9.10 και 23.4.13 συνήφθησαν δύο ξεχωριστές Συμφωνίες υπ΄ αρ. 33/3000 και 447/3000, μεταξύ της Αιτήτριας και της Καθ΄ ης, οι οποίες αφορούσαν άδεια χρήσης προϊόντων πνευματικής ιδιοκτησίας και ή τηλεοπτικών σειρών και ή ταινιών έναντι συμφωνημένης αμοιβής. Δεόντως πιστοποιημένες μεταφράσεις αυτών στα Ελληνικά και οι πρωτότυπες και δεόντως χαρτοσημασμένες Συμφωνίες στα Ρωσικά επισυνάπτονται ως Τεκμήρια Η-Κ.
3) Και οι δύο Συμφωνίες (στην παρ. 8.2 της Συμφωνίας 33/3000 και στην παρ. 11.2 της Συμφωνίας 447/3000) περιέχουν ρήτρα διαιτησίας, σύμφωνα με την οποία όλες οι διαφορές

που απορρέουν από τη Συμφωνία θα παραπέμπονται στο Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Ρωσικής Ομοσπονδίας, η απόφαση του οποίου είναι τελική και δεσμευτική. Με βάση την παρ. 8.3 της Συμφωνίας 33/3000 και την παρ. 12.3 της Συμφωνίας 447/3000, οι Συμφωνίες διέπονται από το Ρωσικό δίκαιο.

4) Πριν την προσφυγή της Αιτήτριας στο Διαιτητικό Δικαστήριο προηγήθηκε συζήτηση και αλληλογραφία μεταξύ των μερών σε μια προσπάθεια εξεύρεσης λύσης λόγω της παράβασης εκ μέρους της Καθ΄ ης για καταβολή του τέλους της άδειας ως οι υπό κρίση Συμφωνίες, στα πλαίσια των οποίων η Καθ΄ ης με επιστολή της ημ. 4.9.15 αναγνώρισε την οφειλή της δυνάμει της Συμφωνίας 447/3000 και δεσμεύτηκε να ξεκινήσει τη διαδικασία αποπληρωμής από τα τέλη Οκτωβρίου του 2015. Η επιστολή και μετάφραση αυτής επισυνάπτονται στην ένορκη δήλωση του κ. ΑΚ (εφεξής «*ο ΑΚ*») η οποία επίσης συνοδεύει την Αίτηση.

5) Λόγω παράλειψης εξόφλησης, η Αιτήτρια προσέφυγε στο Διαιτητικό Δικαστήριο ζητώντας την επίλυση της διαφοράς αναφορικά και με τις δύο υπό κρίση Συμφωνίες.

6) Όπως αναφέρεται και στις δύο Διαιτητικές Αποφάσεις, η Εναγομένη (Καθ΄ ης) ενημερώθηκε για τον διορισμό του Διαιτητή και ακολούθως υπέβαλε αίτηση για παράταση του χρόνου καταχώρισης απάντησης στην Αγωγή, υπέβαλε δήλωση για έλλειψη αρμοδιότητας του Δικαστηρίου και ένσταση στη διαδικασία διορισμού του Διαιτητή, καθώς επίσης και υπέβαλε ένσταση κατά της κλήσης τρίτου προσώπου και αίτημα για αναβολή της ακρόασης. Στα πλαίσια εξέτασης του αιτήματος, η Καθ΄ ης ενημερώθηκε ότι μπορούσε να εκπροσωπηθεί από άλλο πρόσωπο ή πρόσωπα, η προθεσμία εξέτασης του παρατάθηκε και αφού λήφθηκαν οι θέσεις της Καθ΄ ης, το αίτημα απερρίφθη. Όπως καταγράφεται στις Αποφάσεις, ακολούθησε αίτηση της Καθ΄ ης για αναστολή της διαδικασίας λόγω διαπραγματεύσεων, η οποία και πάλι εξετάστηκε από το Δικαστήριο το οποίο και προχώρησε στην εξέταση της επίδικης διαφοράς και εξέδωσε απόφαση.

7) Με την Απόφαση 47/16, η οποία αφορά τη Συμφωνία υπ΄ αρ. 447/3000, η Καθ΄ ης διατάχθηκε να καταβάλει στην Αιτήτρια το ποσό των US$812.164,50 που αντιπροσωπεύει άδεια χρήσης προϊόντων πνευματικής ιδιοκτησίας και πρόστιμο και το ποσό των US$22.576 ως αποζημίωση για την καταβολή του διοικητικού τέλους.

8) Με την Απόφαση 49/16, η οποία αφορά τη Συμφωνία υπ΄ αρ. 33/3000, η Καθ΄ ης διατάχθηκε να καταβάλει στην Αιτήτρια το ποσό των US$1.005.000 που αντιπροσωπεύει άδεια χρήσης προϊόντων πνευματικής ιδιοκτησίας και πρόστιμο και το ποσό των US$24,716 ως αποζημίωση για την καταβολή του διοικητικού τέλους.

III. Η φύση της διαδικασίας εγγραφής διαιτητικής αλλοδαπής απόφασης

Όπως έχει ήδη διαπιστωθεί και αποτελεί κοινό έδαφος, η παρούσα Αίτηση στηρίζεται στον Ν.84/79, ο οποίος ενσωματώνει τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων ημ. 10.6.58.

Η απόφαση στην υπόθεση **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω) είναι διαφωτιστική ως προς τη φύση της διαδικασίας εγγραφής διαιτητικής αλλοδαπής απόφασης με βάση τις πρόνοιες του

Ν.84/79. Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο ως προς την έκταση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται σε τέτοια διαδικασία:

«*Η αναγνώριση και εκτέλεση της προαναφερθείσας αλλοδαπής εμπορικής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες της Σύμβασης περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης (η Σύμβαση), που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), του οποίου οι πρόνοιες σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οιουδήποτε ημεδαπού νόμου.*

Το άρθρο ΙΙΙ της Σύμβασης καθιερώνει την υποχρέωση των κρατών μελών να αναγνωρίζουν το κύρος και να επιτρέπουν την αναγνώριση και εκτέλεση των αλλοδαπών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων και προνοεί πως η διαδικασία αυτή γίνεται σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες που ακολουθούνται στη χώρα του δικάζοντα Δικαστή. Βέβαια αν για κάποιο τέτοιο ζήτημα υπάρχει πρόνοια στη Σύμβαση, τότε ακολουθούνται οι πρόνοιες της Σύμβασης. Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, ούτε και στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.

Όταν το Δικαστήριο έχει ενώπιον του αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση τέτοιας απόφασης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή. Το άρθρο ΙV της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό, είναι περιορισμένοι και καθορίζονται. Τα άρθρα αυτά τα παραθέτω στην αγγλική και σε μετάφραση στην ελληνική. Μεταξύ των δύο κειμένων υπερισχύει το κείμενο του αγγλικού πρωτοτύπου, όπως προνοεί ο Ν. 84/79:

.

Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα ΙV και V της Σύμβασης, είναι κατά τη γνώμη μου εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Κάποια απόκλιση ενδεχομένως να λεχθεί ότι γίνεται από τις πρόνοιες της παραγράφου 2(β) του άρθρου V της Σύμβασης, που αναφέρεται στη δημόσια τάξη, που γίνεται αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο. Όμως και πάλι, κατά την άποψή μου, η έρευνα αυτή είναι εποπτική και παρόλο που ελέγχει το περιεχόμενο της απόφασης των Διαιτητών, εντούτοις περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.

Το δίκαιο που εφαρμόζεται στη διαδικασία του εποπτικού αυτού ελέγχου για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, είναι εκείνο του δικάζοντα Δικαστή, εκτός αν υπάρχει

κάποια ειδική πρόνοια στη Σύμβαση. Το βάρος της απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης, βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV ο αιτητής δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του προσώπου εκείνου εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση.»

IV. Προϋποθέσεις του άρθρου IV του Ν.84/79

Όπως προκύπτει από την προαναφερόμενη απόφαση η Αιτήτρια έχει μόνο το βάρος απόδειξης των προϋποθέσεων του άρθρου IV, ήτοι να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται σε αυτό. Σύμφωνα με τις υποθέσεις **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited** (2011) 1(Β) Α.Α.Δ. 934 και **Α. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (1998) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1675, το άρθρο IV θέτει αυστηρή υποχρέωση στην Αιτήτρια, με αποτέλεσμα η μη ικανοποίηση των προϋποθέσεων του να οδηγεί σε απόρριψη της Αίτησης.

Στην παρούσα περίπτωση η Καθ΄ ης προβάλλει διάφορους λόγους ένστασης ως προς το ότι δεν τηρούνται οι προϋποθέσεις έκδοσης του αιτούμενου διατάγματος. Εν πάση περιπτώσει το Δικαστήριο οφείλει και αυτεπάγγελτα να εξετάσει κατά πόσο ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου IV - βλ. **Α. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω) και **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω).

(i) Διαιτητική Απόφαση - άρθρο IV (1)(α) και (2) του Ν.84/79

Με βάση τις πιο πάνω πρόνοιες η Αιτήτρια θα πρέπει να παρουσιάσει δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο ή δεόντως πιστοποιημένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης με επίσημη μετάφραση στα Ελληνικά.

Χρήσιμη καθοδήγηση αναφορικά με το θέμα της κύρωσης και πιστοποίησης της διαιτητικής απόφασης προσφέρουν οι υποθέσεις **Bristol Business Corporation v. Besuno Limited** (ανωτέρω), **Nimegran Trading Ltd v. Wigram Inc** (2009) 1(Β) Α.Α.Δ. 825 και **Α. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω).

Στην υπόθεση **Nimegran Trading Ltd v. Wigram Inc** (ανωτέρω) λέχθηκαν τα ακόλουθα:

«*Περαιτέρω, επί του θέματος του ποιος μπορεί να κάμει την πιστοποίηση διαιτητικών αποφάσεων, παραπέμπουμε στο σύγγραμμα 'Enforcement of International Arbitration Awards' των Pretra & Platte, σελ. 126, όπου αναφέρονται τα ακόλουθα:*

..

Σε μετάφραση:

«., διάδικοι μπορεί να αποταθούν σε μία διπλωματική ή προξενική αποστολή της χώρας όπου η εφαρμογή και εκτέλεση ζητείται στη χώρα όπου η διαιτησία διεξάχθηκε. Δικαστικοί

λειτουργοί ή συμβολαιογράφοι (notaries) σε εκείνη τη χώρα (όπου διεξάχθηκε η διαιτησία) είναι άλλες επιλογές.»

Επισημαίνουμε πως η αναγκαιότητα για έγκυρη πιστοποίηση υπάρχει για να διασφαλίζεται ότι τίθεται η πραγματική διαιτητική απόφαση ενώπιον του Δικαστηρίου, που θα την εγγράψει για εκτέλεση. Σε όλη την επιχειρηματολογία των εφεσειόντων, πουθενά δεν τέθηκε η εισήγηση ότι τα πιστοποιημένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν γνήσιο, με αναφορά στο περιεχόμενό της, του οποίου η ορθότητα και αυθεντικότητα ουδόλως αμφισβητήθηκε.

Παραθέτουμε πιο κάτω ένα απόσπασμα από το σύγγραμμα «The Law and Practice of Commercial Arbitration in Engalnd,» 2nd Ed. των M.J. Mustill και S.C. Boyd από τη σελ. 425, που κατά την άποψή μας, υποστηρίζει την πιο πάνω θέση, εν όψει της μη αμφισβήτησης της αυθεντικότητας του περιεχόμενου της διαιτητικής απόφασης:

...

Σε μετάφραση:

«Οι αναφορές σε έγγραφα 'δεόντως επικυρωμένα' ή 'δεόντως πιστοποιημένα' είναι έννοιες άγνωστες στην Αγγλία, αλλά πιθανώς δεν προσθέτουν τίποτε στους συνήθεις κανόνες μαρτυρίας που αφορούν απόδειξη εγγράφων: η πιο πρόσφορη μέθοδος απόδειξης είναι με την επισύναψη του εγγράφου σε μία ένορκη δήλωση που πιστοποιεί την αυθεντικότητα του, την ακρίβεια του ως αντίγραφο ή την πιστότητα του ως μετάφραση, ανάλογα με την περίπτωση.»

Στην Αγγλική υπόθεση **Rainstorm Pictures Inc v. Lombard-Knight** (CA) (2014) Bus L.R. 1196, αναφέρθηκαν τα εξής:

«*29.. Albert Jan van den Berg in The New York Arbitration Convention of 1958 (1981), p 251 comments:*

"The first question is the distinction between an authenticated original of the award, on the one hand, and a certified copy of the award and the agreement, on the other. The authentication of a document is the formality by which the signature thereon is attested to be genuine. The certification of a copy is the formality by which the copy is attested to be a true copy of the original. The authentication therefore concerns the signature, whilst the certification concerns the document as a whole."

The same commentator also observes, at p 255, that courts "appear .to be quite liberal in accepting that an original award is authenticated or a copy of an award or agreement is certified".»

Στην απόφαση **A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση** (ανωτέρω), στην οποία τελικώς κρίθηκε ότι δεν παρουσιάστηκε επικυρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης, λέχθηκε ρητώς ότι για να καταστεί ένα έγγραφο «*επικυρωμένο αντίγραφο*» θα πρέπει να επικυρωθεί η γνησιότητα των υπογραφών και της σφραγίδας αυτού.

Όπως έχει ήδη αναφερθεί, στην υπό κρίση περίπτωση, τα Τεκμήρια Α-Δ στην ένορκη δήλωση του ΧΚ περιλαμβάνουν τις Διαιτητικές Αποφάσεις στα Ρωσικά, καθώς επίσης και μετάφραση αυτών στα Ελληνικά. Τα Ρωσικά κείμενα των δύο Αποφάσεων είναι δεμένα με κορδέλα και στην τελευταία σελίδα τους φέρουν κάποιες σφραγίδες, ενώ σε κάθε σελίδα του αντιγράφου αυτών για σκοπούς μετάφρασης φέρουν τη σφραγίδα του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής Δημοκρατίας. Σύμφωνα με τη μετάφραση, η κάθε Απόφαση φέρει την υπογραφή του Διαιτητή Γ. Π. Τ. με τη σφραγίδα του ΔΕΔΔ, ενώ οι υπόλοιπες σφραγίδες αφορούν δύο βεβαιώσεις, μία του Πρώτου Αναπληρωτή Υπεύθυνου Γραμματέα του ΔΕΔΔ και μία της συμβολαιογράφου Μόσχας, ότι συνολικά δέθηκαν, αριθμήθηκαν και σφραγίστηκαν αριθμός φύλλων της Απόφασης, και μία σφραγίδα του ΔΕΔΔ. Επίσης υπάρχει και άλλη σφραγίδα με την οποία η συμβολαιογράφος Μόσχας, κα Σ, πιστοποιεί ότι πρόκειται για πιστό αντίγραφο του πρωτοτύπου εγγράφου. Το κείμενο επίσης φέρει σφραγίδα με τίτλο «Πιστοποίηση «*APOSTILLE» Σύμβαση της Χάγης της 5 Οκτωβρίου 1961*». Αυτή η βεβαίωση χορηγήθηκε στις 22.10.18 από την κα Μ, Υπεύθυνη Τμήματος για θέματα νομικών, συμβολαιογράφων, κρατικής εγγραφής ληξιαρχικών πράξεων και πιστοποίησης «*APOSTILLE»* της Γενικής Διοίκησης του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Ρωσικής Ομοσπονδίας στη Μόσχα, με την οποία πιστοποιεί την υπογραφή της κας Σ, την ιδιότητα της ως συμβολαιογράφου και τη σφραγίδα της.

Προβάλλεται ως λόγος ένστασης η μη παρουσίαση δεόντως κεκυρωμένων πρωτοτύπων ή ορθών αντιγράφων των Διαιτητικών Αποφάσεων. Εφόσον η πιστοποίηση προέρχεται από συμβολαιογράφο της Μόσχας, η ιδιότητα και το γνήσιο της υπογραφής της οποίας πιστοποιείται από το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ρωσίας μέσω Πιστοποίησης Apostille με βάση τη Σύμβαση της Χάγης ημ. 5.10.61, το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι η Αιτήτρια παρουσίασε δεόντως πιστοποιημένα αντίγραφα των Διαιτητικών Αποφάσεων.

Το κείμενο των μεταφράσεων στα Ελληνικά φέρει σε κάθε σελίδα τη σφραγίδα του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών. Στο τέλος του κάθε κειμένου υπάρχει μία σφραγίδα του Γραφείου και βεβαίωση ημ. 13.12.18 με την οποία η μεταφράστρια ΤΧ βεβαιώνει το πιστό της μετάφρασης στα Ελληνικά και ακόμα μία βεβαίωση, με την οποία ο κ. ΡΧ βεβαιώνει το γνήσιο της υπογραφής της κας Χ, και υπογράφει για τον Διευθυντή του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Αποτελεί λόγο ένστασης ότι οι μεταφράσεις των Διαιτητικών Αποφάσεων δεν έχουν δεόντως πιστοποιηθεί.

Όπως καταγράφεται στη βεβαίωση του κ. Χ, το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών αποτελεί κρατικό τμήμα. Σύμφωνα με τη σφραγίδα, πρόκειται για Τμήμα του Υπουργείου Εσωτερικών. Ο ΧΚ, στην ένορκη του δήλωση, επισυνάπτει απόσπασμα από την ιστοσελίδα του Γραφείου, Τεκμήριο Ε, στο οποίο αναφέρεται ότι «*το Τμήμα Μεταφράσεων εξυπηρετεί ανάγκες για πιστοποιημένη μετάφραση διαφόρων εγγράφων που εκδίδει το κράτος ή και υπηρεσίες του για χρήση στο εξωτερικό, αλλά και έγγραφα που χρειάζονται μετάφραση για χρήση σε κυβερνητικές υπηρεσίες, φορείς, θεσμούς κλπ της Κυπριακής Δημοκρατίας*». Όπως ορθώς εισηγείται ο δικηγόρος της Αιτήτριας, με την Απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου αρ. 33.851 ημ. 24.5.90, το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών ορίστηκε ως η αρμόδια Υπηρεσία για πιστοποιημένες μεταφράσεις. Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών είναι ο επίσημος φορέας της Πολιτείας για πιστοποιημένες

μεταφράσεις, και ως τέτοιος θεωρείται ως ο επίσημος μεταφραστής. Επί τούτου με όλο το σέβας, δεν συμφωνώ με την πρωτόδικη απόφαση στην Αίτηση 134/06 ΕΔ Λευκωσίας, ημ. 28.11.06, (στην οποία παρέπεμψε η δικηγόρος της Καθ΄ ης) πως «*Εξέταση της απόφασης όμως αποκαλύπτει ότι το Υπουργικό Συμβούλιο όρισε το Γραφείο «. ως την αρμόδια Υπηρεσία για πιστοποιημένες μεταφράσεις». Αυτό το λεκτικό δεν ισοδυναμεί κατά ανάγκην με τον ορισμό του Γραφείου ως «επίσημου μεταφραστή», όποια και αν είναι η έννοια της φράσης αυτής.*». Άλλωστε σημειώνεται πως πρόκειται για πρωτόδικη απόφαση η οποία δεν είναι δεσμευτική για το παρόν Δικαστήριο και πως αυτό ήταν μόνο ένα από τα ζητήματα που απασχόλησε το Δικαστήριο καθότι υπήρχαν διάφορα άλλα θέματα για τα οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις ως προς την προσκόμιση των εγγράφων, όπως παράλειψη καταγραφής ονόματος μεταφραστή, μη συμπλήρωση της πιστοποίησης κ.λπ.

Η παραπομπή και πάλι της δικηγόρου της Καθ΄ ης στην πρωτόδικη απόφαση στην Αίτηση 3/03 Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, ημ. 27.10.03, πέραν του ότι και αυτή δεν είναι δεσμευτική για το παρόν Δικαστήριο, διαφοροποιείται σαφώς από τα υπό κρίση δεδομένα. Και τούτο καθότι σε εκείνη την υπόθεση η ελληνική μετάφραση της διαιτητικής απόφασης η οποία είχε εκδοθεί στα Αγγλικά προήλθε από δικηγόρο μέσω ένορκης του δήλωσης χωρίς οποιαδήποτε πιστοποίηση.

Επιβεβαίωση των πιο πάνω συνιστά και το ότι στον πρόσφατο **περί Εγγραφής και Ρύθμισης των Υπηρεσιών Ορκωτού Μεταφραστή Ν.45(Ι)/19** με τη μεταβατική διάταξη του **άρθρου 34** διατηρείται σε ισχύ το υφιστάμενο σύστημα παροχής πιστοποιημένων μεταφράσεων από το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών μέχρι να εκδοθεί σχετική γνωστοποίηση του Υπουργού (η οποία δεν έχει εκδοθεί).

Οι πιο πάνω διαπιστώσεις του Δικαστηρίου αντικρούουν την εισήγηση της δικηγόρου της Καθ΄ ης, πως δεν υπάρχει οποιαδήποτε μαρτυρία ότι το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών θεωρείται επίσημος μεταφραστής του Κράτους και πως δεν πληρούται η αυστηρή αυτή προϋπόθεση στην προκειμένη περίπτωση.

Με αυτά τα δεδομένα το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι οι μεταφράσεις των δύο Διαιτητικών Αποφάσεων στα Ελληνικά με την πιστοποίηση εκ μέρους του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών αποτελούν επίσημες μεταφράσεις.

Σύμφωνα με όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω, το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι η Αιτήτρια παρουσίασε **δεόντως πιστοποιημένα αντίγραφα των Διαιτητικών Αποφάσεων με επίσημη μετάφραση στα Ελληνικά**, σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου IV (1)(α) και (2) του Ν.84/79.

(ii) Συμφωνία Διαιτησίας - άρθρο IV(1)(β) και (2) του Ν.84/79

Όπως αναφέρει ο ΧΚ και προκύπτει από τα ίδια τα έγγραφα, τα Τεκμήρια Κ και Ι είναι οι πρωτότυπες Συμφωνίες 33/3000 και 447/3000 αντίστοιχα, στα Ρωσικά και Αγγλικά, δεόντως χαρτοσημασμένες με τη σφραγίδα του Εφόρου Τελών Χαρτοσήμων.

Αντίγραφα των δύο Συμφωνιών σε κάθε σελίδα φέρουν τη σφραγίδα του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών. Η μετάφραση αυτών στα Ελληνικά δεικνύει τις υπογραφές των μερών και φέρει σε κάθε σελίδα τη σφραγίδα του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών και στην τελευταία σελίδα την ίδια

ακριβώς σφραγίδα και τις ίδιες βεβαιώσεις με το ίδιο περιεχόμενο υπογεγραμμένες από την κα ΤΧ και τον κ. ΡΧ.

Είναι γεγονός ότι οι Συμφωνίες Δανείου διέπονται από το Ρωσικό Δίκαιο (όρος 8.3 και 12.3 στις Συμφωνίες 33/3000 και 447/3000 αντίστοιχα) και περιέχουν ρήτρα διαιτησίας στο ΔΕΔΔ (όρος 8.2 και 11.2 στις Συμφωνίες 33/3000 και 447/3000 αντίστοιχα).

Το **άρθρο II(2) του Ν.84/79** προνοεί πως «*γραπτή συμφωνία περιλαμβάνει ρήτραν διαιτησίας εν τινι συμβόλαιω.*». Αυτή η πρόνοια σαφώς προβαίνει σε διαχωρισμό μεταξύ της Συμφωνίας Διαιτησίας και της βασικής Συμφωνίας. Παρόμοιες πρόνοιες περιλαμβάνονται στον **Ν.101/87** και στο **Arbitration Act 1996** της Αγγλίας.

Χρήσιμη ανάλυση της θεωρίας της «*αυτονομίας*» της Συμφωνίας Διαιτησίας περιέχεται στο σύγγραμμα **Redfern and Hunter on International Arbitration**. Το ακόλουθο απόσπασμα από τη σελ. 117, παρ. 2.89-2.91, είναι διαφωτιστικό:

> «*The concept of the separability of the arbitration clause, is both interesting in theory and useful in practice. It means that the arbitration clause in a contract is considered to be separate from the main contract of which it forms part and, as such, survives the termination of the contract. Indeed, it would be entirely self-defeating if a breach of contract or a claim that the contract was voidable was sufficient to terminate the arbitration clause as well; this is one of the situations in which the arbitration clause is most needed.*
>
> *Separability thus ensures that if, for example, one party claims that there has been a total breach of contract by the other, the contract is not destroyed for all purposes. Instead:*
>
> > *It survives for the purpose of measuring the claims arising out of the breach, and the arbitration clause survives for determining the mode of settlement. The purposes of the contract have failed, but the arbitration clause is not one of the purposes of the contract.*
>
> *Another method of analysing this position is that there are in fact two separate contracts. The primary or main contract concerns the commercial obligations of the parties; the secondary or collateral contract contains the obligation to resolve any disputes arising from the commercial relationship by arbitration. This secondary contract may never come into operation; but if it does, it will form the basis for the appointment of an arbitral tribunal and for the resolution of any dispute arising out of the main contract.*»

Είναι προφανές από την πιο πάνω ανάλυση πως ο διαχωρισμός μεταξύ της Συμφωνίας Διαιτησίας και της κύριας Συμφωνίας, όπου η ρήτρα διαιτησίας περιέχεται στην τελευταία, γίνεται ακριβώς για να διατηρηθεί η ισχύς και εφαρμογή της ρήτρας και συνακόλουθα η πραγμάτωση της πρόθεσης των μερών στην επίλυση της διαφοράς τους μέσω διαιτησίας. Η αυτονομία των δύο Συμφωνιών είναι καθαρά νομική.

Αυτή η προσέγγιση όμως δεν συνεπάγεται τον διαχωρισμό των δύο αυτών Συμφωνιών για σκοπούς παρουσίασης τους ως μαρτυρίας. Στις περιπτώσεις Συμφωνίας στην οποία είναι ενσωματωμένη η ρήτρα διαιτησίας, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η όποια υποχρέωση παρουσίασης της Συμφωνίας Διαιτησίας αυτόματα απαιτεί την παρουσίαση και της Συμφωνίας στην οποία αυτή περιέχεται. Αυτή η διαπίστωση του Δικαστηρίου ουδόλως αναιρεί τη θεωρία της αυτονομίας αλλά

αντίθετα συνάδει με τη λογική του πράγματος. Με άλλα λόγια, θα ήταν εντελώς παράδοξο (για σκοπούς παρουσίασης) να υπάρχει η δυνατότητα απομόνωσης της ρήτρας διαιτησίας από τη Συμφωνία στην οποία αυτή περιλαμβάνεται με το επιχείρημα ότι οι δύο είναι ανεξάρτητες. Γεγονός παραμένει ότι και οι δύο βρίσκονται στο ίδιο κείμενο, πλην όμως η εγκυρότητα του υπόλοιπου μέρους της κύριας Συμφωνίας κρίνεται ανεξάρτητα και αυτοτελώς από την εγκυρότητα της ρήτρας διαιτησίας.

Συνεπώς το Δικαστήριο καταλήγει πως η υποχρέωση παρουσίασης της Συμφωνίας Διαιτησίας με βάση το άρθρο IV του Ν.84/79 απαιτεί την παρουσίαση της Συμφωνίας Δανείου στην οποία η ρήτρα περιλαμβάνεται. Με βάση τα υπό κρίση δεδομένα και τις διαπιστώσεις του Δικαστηρίου ως προς την ιδιότητα του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών, το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι η Αιτήτρια έχει παρουσιάσει επίσημη μετάφραση των Συμφωνιών στα Ελληνικά.

Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο ικανοποιείται ότι η Αιτήτρια παρουσίασε τα **πρωτότυπα των Συμφωνιών Διαιτησίας με επίσημη μετάφραση στα Ελληνικά**.

V. Λόγοι για άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης - άρθρο V του Ν. 84/79

Με δεδομένη την κατάληξη ότι η Αιτήτρια παρουσίασε τα απαιτούμενα έγγραφα σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου IV, το βάρος απόδειξης μετατίθεται στους ώμους της Καθ΄ ης να δείξει λόγο για την άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης. Στο άρθρο V παρατίθενται εξαντλητικά οι λόγοι για τους οποίους το Δικαστήριο δύναται να απορρίψει αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης. Η Καθ΄ ης επικαλείται τους πλείστους εξ αυτών, οι οποίοι θα εξεταστούν με τη σειρά που περιέχονται στο εν λόγω άρθρο.

(i) Η Συμφωνία δεν είναι έγκυρη δυνάμει της Ρωσικής νομοθεσίας - άρθρο V(1)(α) του Ν.84/79

Στην ένορκη δήλωση της κας ΓΓ (εφεξής «*η ΓΓ*») προς υποστήριξη της ένστασης, προβάλλεται ισχυρισμός περί της ενδεχόμενης μη δικαιοπρακτικής ικανότητας της Αιτήτριας, η οποία ενεργεί εκ μέρους του δικαιούχου, να καταρτίσει τις επίδικες Συμφωνίες Αδειοδότησης και πως αυτό το ζήτημα δεν επιλύθηκε με σαφήνεια από το Διαιτητικό Δικαστήριο.

Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι αυτός ο ισχυρισμός αφορά ενδεχομένως την ακυρότητα των Συμφωνιών Αδειοδότησης και όχι των Συμφωνιών Διαιτησίας, οι οποίες επί του συγκεκριμένου θέματος διαχωρίζονται και αξιολογούνται ξεχωριστά και αυτόνομα.

Οι υπόλοιποι ισχυρισμοί της ΓΓ για ακυρότητα των Συμφωνιών στη βάση του ότι:

(α) Η Καθ΄ ης δεν έλαβε τιμολόγια που θα ενεργοποιούσαν την υποχρέωση καταβολής οποιοδήποτε ποσού, κατά παράβαση των Συμφωνιών,

(β) Η επιβολή προστίμου είναι καταχρηστική και ή υπέρμετρα επαχθής και ή άκυρη ρήτρα κατά παράβαση του άρθρου 333 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας της Ρωσικής Ομοσπονδίας και παραβιάζει το δόγμα του οικονομικού εξαναγκασμού που εφαρμόζεται στην Κυπριακή Τάξη, και

(γ) Υπήρξε πρόδηλη παραβίαση του άρθρου 451 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας της Ρωσικής Ομοσπονδίας λόγω του ότι υπήρχε πρόδηλη αλλαγή των συνθηκών που υφίσταντο κατά τον

χρόνο συνομολόγησης και δεν λήφθηκαν υπόψιν,

ξεκάθαρα αφορούν την εγκυρότητα των Συμφωνιών Δανειοδότησης, οι οποίες διέπονται από το Ρωσικό Δίκαιο και όχι από το Κυπριακό.

Αυτή η διαπίστωση του Δικαστηρίου βρίσκει έρεισμα στο σύγγραμμα **Russel on Arbitration**, 21η έκδοση, σελ. 404-405, παρ. 8-015, όπου αναφέρονται τα ακόλουθα:

> «*The validity of the arbitration agreement is fundamental to arbitration, and the enforcement of an award can be opposed if "the arbitration agreement was not valid under the law to which the parties subjected it, or, failing any indication thereon, under the law of the country where the award was made". It is important to realise that this ground for opposing enforcement of the award relates to the validity of the arbitration agreement and not the validity of any underlying contract.*»

Στο ίδιο σύγγραμμα ακολουθεί αναφορά ότι υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες το Δικαστήριο δύναται να αρνηθεί να αναγνωρίσει μια διαιτητική απόφαση λόγω της ακυρότητας της κύριας συμφωνίας. Ως τέτοια κρίθηκε η περίπτωση όπου εφαρμοζόμενο δίκαιο της συμφωνίας είναι το δίκαιο της χώρας εντός της οποίας ζητείται η αναγνώριση και με βάση αυτό η παρανομία ή ακυρότητα της συμπαρασύρει και τη συμφωνία διαιτησίας ή όπου η αναγνώριση αντίκειται στη δημόσια πολιτική. Οι επίδικες Συμφωνίες Αδειοδότησης διέπονται από το Ρωσικό δίκαιο. Το κατά πόσο τυχόν αναγνώριση ή εκτέλεση των Διαιτητικών Αποφάσεων αντίκειται στη δημόσια πολιτική της Κυπριακής Δημοκρατίας θα αποτελέσει αντικείμενο ξεχωριστής ενασχόλησης κατωτέρω.

Ο δε ισχυρισμός ως προς τον τρόπο χειρισμού και απόφασης του Διαιτητικού Δικαστηρίου του ζητήματος αυτού σαφώς δεν εμπίπτει εντός της σφαίρας εξέτασης των λόγων για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση των Διαιτητικών Αποφάσεων καθότι το παρόν Δικαστήριο δεν έχει εξουσία να ασχοληθεί με την ορθότητα ή μη των εν λόγω Αποφάσεων, οι οποίες όπως θα διαφανεί κατωτέρω έχουν καταστεί τελικές και δεσμευτικές. Αυτή η διαπίστωση του Δικαστηρίου βρίσκει έρεισμα στην υπόθεση **Beodgradska Bank D.D.** (ανωτέρω) στην οποία τονίστηκε ο εποπτικός ρόλος του ημεδαπού Δικαστηρίου σε τέτοιας φύσης διαδικασίες.

Ως εκ τούτου ο συναφής ισχυρισμός ο οποίος άπτεται της ακυρότητας των Συμφωνιών Δανειοδότησης δεν εμπίπτει εντός αυτής της προϋπόθεσης η οποία δεν τυγχάνει εφαρμογής, ενώ δεν υπάρχει οποιαδήποτε ένδειξη ή ισχυρισμός περί ακυρότητας της Ρήτρας Διαιτησίας.

(ii) Η Καθ΄ ης δεν είχε ειδοποιηθεί προσηκόντως για τη Διαιτητική διαδικασία - άρθρο V(1)(β) του Ν.84/79

Η ΓΓ προβάλλει τον ισχυρισμό ότι η Καθ΄ ης δεν είχε ειδοποιηθεί προσηκόντως για τις διαιτητικές διαδικασίες.

Κατ΄ αρχάς το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ενώ η Καθ΄ ης φέρει το βάρος απόδειξης τέτοιου ισχυρισμού, αυτή δεν έχει προσκομίσει οποιοδήποτε στοιχείο ή μαρτυρία προς επιβεβαίωση αυτού, αλλά αντιθέτως προβάλλει τον εν λόγω ισχυρισμό με πλήρη γενικότητα με αποτέλεσμα αυτός να μην μπορεί να γίνει δεκτός.

Επιπλέον το Δικαστήριο επισημαίνει πως στις Διαιτητικές Αποφάσεις γίνεται αναφορά σε διάφορα διαβήματα τα οποία η Καθ΄ ης έλαβε στα πλαίσια των Διαιτητικών διαδικασιών, όπως αυτά περιγράφονται ανωτέρω, ήτοι στην υποβολή διαφόρων ενστάσεων, συμπεριλαμβανομένων της έλλειψης αρμοδιότητας του Δικαστηρίου και ως προς τη διαδικασία διορισμού του Διαιτητή, μέχρι και αιτήματος αναβολής της ακρόασης και αναστολής της διαδικασίας, ούτως ώστε αυτός ο ισχυρισμός να είναι παντελώς αβάσιμος και ανεδαφικός. Σημειώνεται ακόμα πως σε σχετικές Δηλώσεις τους οι δικηγόροι της Αιτήτριας στις δύο αυτές διαδικασίες επίσης επιβεβαιώνουν τη δέουσα ειδοποίηση της Καθ΄ ης για τις διαδικασίες. Οι Δηλώσεις αυτές αποτελούν το Τεκμήριο Ζ, για το οποίο θα γίνει αναλυτικότερη αναφορά κατωτέρω. Ο δε ισχυρισμός της ΓΓ ότι λόγω της μη παρουσίας της στη Διαιτητική διαδικασία παραβιάστηκαν τα δικαιώματα της παρέμεινε παντελώς γενικός και αόριστος και ως τέτοιος κρίνεται αβάσιμος και ανεδαφικός.

Τα πιο πάνω δεδομένα καταδεικνύουν ότι η Καθ΄ ης ήταν πλήρως και έγκαιρα ενημερωμένη για τις Διαιτητικές διαδικασίες και μάλιστα έλαβε μέρος σε αυτές με τον τρόπο που η ίδια επέλεξε και επομένως το Δικαστήριο θεωρεί πως αυτή η προϋπόθεση δεν συντρέχει στην υπό κρίση περίπτωση.

(iii) Η Διαιτητική Απόφαση πραγματεύεται διαφορά η οποία δεν εμπίπτει εντός των όρων της υποβολής σε Διαιτησία - άρθρο V(1)(γ) του Ν.84/79

Ο όρος 8.1 και 2 της Συμφωνίας 33/3000 προνοεί τα εξής:

«*8.1. Any disputes or controversies arising out of, or in connection with this Agreement shall be settled by negotiations between the Parties.*

8.2. In the event the Parties fail to reach an agreement, the dispute shall be submitted to the consideration of the Arbitration Court in accordance with the Regulations of the International Commercial Arbitration Court of the Chamber of Commerce and Industry of the Russian Federation. »

Ο όρος 11 της Συμφωνίας 447/3000 αναφέρει τα ακόλουθα:

«*11.1. All the disputes, disarrangements and claims arisen from the Agreement) as well as any of its integral parts) or related to its performance shall be settled by the Parties by negotiations.*

11.2. In case it is impossible for the Parties to reach an agreement, all the disputes arisen from the Agreement (as well as any of its integral parts) or related to its performance shall be submitted to International Arbitration Court at the Chamber of Commerce and Industry of Russian Federation in accordance with tis Rules.»

Η υπόθεση **Premium Nafta Products Ltd and others v. Fili Shipping Company Ltd and others** (2007) EWCA Civ 20, υιοθετεί ευρεία προσέγγιση όσον αφορά την ερμηνεία ρήτρας διαιτησίας. Ειδικότερα, η Βουλή των Λόρδων αποφάσισε πως για σκοπούς ερμηνείας, είναι αναγκαίο να αναζητείται ο σκοπός της ρήτρας διαιτησίας. Η ορθή προσέγγιση αποτυπώνεται στο ακόλουθο διαφωτιστικό απόσπασμα:

«*A proper approach to construction therefore requires the court to give effect, so far as the language used by the parties will permit, to the commercial purpose of the arbitration*

clause.»

Όπως αναφέρεται στο σύγγραμμα **Redfurn and Hunter on International Arbitration**, στη σελ. 109, παρ. 2.60, οι γενικές λέξεις «*claims*», «*differences*» και «*disputes*» έχουν ερμηνευθεί από τα Αγγλικά Δικαστήρια κατά τρόπον που να εμπεριέχουν ευρεία δικαιοδοσία όσον αφορά το περιεχόμενο της υπό εξέταση συμφωνίας. Στην παρ. 2.61 γίνεται αναφορά στις συνδετικές φράσεις όπως «*in connection with*», «*in respect of*», «*with regard*» και «*arising out of*» ως έχουσες τη σημασία τους όσον αφορά το εύρος της συμφωνίας διαιτησίας. Τα Αγγλικά Δικαστήρια έχουν και πάλι δώσει ευρεία ερμηνεία στη φράση «*arising out of*» η οποία συνήθως καλύπτει όλες τις διαφορές οι οποίες δύνανται να παραπεμφθούν σε διαιτησία.

Στο σύγγραμμα **Russel on Arbitration**, 21η έκδοση, σελ. 60, παρ. 2-068, αναφέρεται πως οι λέξεις «*claims*», «*differences*» και «*disputes*» θεωρούνται ως οι πιο περιεκτικές όσον αφορά τα θέματα τα οποία καλύπτουν για παραπομπή της διαφοράς σε διαιτησία.

Είναι προφανές ότι το ίδιο το λεκτικό της ρήτρας και στις δύο αυτές Συμφωνίες καλύπτει οποιαδήποτε διαφορά προκύπτει σε σχέση με τις Συμφωνίες, ειδικότερα δε στη Συμφωνία 447/3000 γίνεται ειδική αναφορά και σε διαφορά η οποία αφορά την εκτέλεση της Συμφωνίας. Σαφώς θεωρώ ότι και οι δύο αυτές ρήτρες καλύπτουν όλες τις διαφορές που προκύπτουν από τις Συμφωνίες και δεν περιορίζονται μόνο σε διαφορές αναφορικά με την ερμηνεία αυτών, ως ο ισχυρισμός της ΓΓ. Όπως αναφέρεται στις Διαιτητικές Αποφάσεις, αντικείμενο της διαφοράς μεταξύ των μερών είναι η ισχυριζόμενη παράλειψη μερικώς της εκτέλεσης από την Καθ΄ ης των υποχρεώσεων πληρωμής δυνάμει των όρων των Συμφωνιών Δανειοδότησης.

Σύμφωνα με όσα αναφέρονται ανωτέρω, το Δικαστήριο καταλήγει πως η Καθ΄ ης δεν απέσεισε το βάρος να καταδείξει τη συνδρομή αυτής της προϋπόθεσης. Αντιθέτως προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι οι Διαιτητικές Αποφάσεις πραγματεύονται διαφορά η οποία εμπίπτει εντός των όρων υποβολής σε διαιτησία.

(iv) Η Διαιτητική Απόφαση δεν κατέστη δεσμευτική - άρθρο V(1)(ε) του Ν.84/79

Αυτό το ζήτημα δεν αποτελεί λόγο ένστασης, όμως το Δικαστήριο επισημαίνει ότι έχει προσκομιστεί ικανοποιητική μαρτυρία προερχόμενη από δύο δικηγόρους και δη τους νομικούς συμβούλους της Αιτήτριας, μέσω Δηλώσεων τους, ότι οι Διαιτητικές Αποφάσεις είναι τελικές και δεσμευτικές για τα μέρη. Οι Δηλώσεις στα Ρωσικά και οι μεταφράσεις αυτών στα Ελληνικά αποτελούν τα Τεκμήρια Ζ1, Ζ2, Ζ2(Ι) και Ζ2(ΙΙ).

Επομένως, ο ισχυρισμός της Αιτήτριας παραμένει αναντίλεκτος και κρίνεται βάσιμος εφόσον στηρίζεται σε νομική συμβουλή δικηγόρων της Ρωσίας, όπου διεξήχθησαν οι Διαιτητικές διαδικασίες, οι οποίοι εκτός από προσωπική γνώση και εμπλοκή στην όλη διαδικασία έχουν κατά τεκμήριο και γνώση της σχετικής νομοθεσίας. Το Δικαστήριο κρίνει πως τέτοια μαρτυρία είναι επαρκής για να καταδείξει τον τελικό και δεσμευτικό χαρακτήρα των Διαιτητικών Αποφάσεων.

(v) Το αντικείμενο της διαφοράς δεν δύναται να διευθετηθεί με Διαιτησία δυνάμει της νομοθεσίας της Κυπριακής Δημοκρατίας - άρθρο V(2)(α) του Ν.84/79

Αποτελεί λόγο ένστασης πως το αντικείμενο των υπό κρίση διαφορών δεν δύναται να διευθετηθεί με διαιτησία με βάση το δίκαιο της Κυπριακής Δημοκρατίας καθότι αυτές αφορούν επιβολή προστίμου από παροχέα άδειας χρήσης ταινιών και ως εκ τούτου τυχόν επιβληθέν πρόστιμο είναι ζήτημα δημοσίου δικαίου. Είναι επίσης η θέση της Καθ΄ ης πως οι Αποφάσεις εκδόθηκαν πριν την ολοκλήρωση των διαβουλεύσεων μεταξύ των μερών.

Το Δικαστήριο παρατηρεί πως οι επίδικες Συμφωνίες είναι συμφωνίες άδειας χρήσης ταινίας έναντι της καταβολής τέλους άδειας και προστίμου με την εκεί προβλεπόμενη συμφωνημένη διαδικασία πληρωμής και τα δύο συμβαλλόμενα μέρη συναίνεσαν στην παραπομπή οποιασδήποτε διαφοράς ή απαίτησης προέκυπτε δυνάμει αυτής σε διαιτησία. Αξίζει εδώ να σημειωθεί πως στις Διαιτητικές Αποφάσεις αναφέρεται ότι το επιδικασθέν ποσό του οφειλόμενου τέλους και του προστίμου προκύπτει με βάση τους όρους των Συμφωνιών ενώ του τελευταίου και με βάση το άρθρο 330 του Αστικού Κώδικα της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Τόσο στον **περί Διαιτησίας Νόμο, Κεφ. 4**, όσο και στον **περί Δικαστηρίων Ν.14/60 (άρθρα 35-39)** δεν τίθεται οποιοσδήποτε περιορισμός ο οποίος να απαγορεύει την εκδίκαση ζητημάτων παροχής αποκλειστικής άδειας χρήσης έναντι πληρωμής σε διαδικασία διαιτησίας. Επιπλέον, σύμφωνα με τον **Ν.101/87**, ο οποίος τυγχάνει εφαρμογής στην Κυπριακή Δημοκρατία και αφορά διεθνείς εμπορικές διαιτησίες (όπου τα μέρη της συμφωνίας έχουν τις έδρες των εργασιών τους σε διαφορετικά κράτη), «*εμπορική*» είναι «*η διαιτησία αν αναφέρεται σε ζητήματα που απορρέουν από εμπορικής φύσεως σχέσεις, συμβατικές*.», ενώ ο όρος «*εμπορικής φύσεως σχέσεις*» ρητώς περιλαμβάνει «*την παραχώρηση αδειών . και άλλες μορφές επαγγελματικής συνεργασίας*». Επομένως, το αντικείμενο της διαφοράς, ήτοι η απαίτηση δυνάμει των εν λόγω Συμφωνιών, αναμφίβολα δύναται να αποτελέσει αντικείμενο διαιτησίας στην Κυπριακή Δημοκρατία.

Όπως έχει λεχθεί στην υπόθεση **Balkancarimpex FTO v. Leasco Ltd** (1994) 1 Α.Α.Δ. 815 «*συμφωνία για την παραπομπή διαφοράς σε διαιτησία, εφαρμόζεται εκτός αν καταδειχθούν ισχυροί λόγοι που δικαιολογούν τη μη εφαρμογή της. Η στοιχειοθέτηση και η απόδειξη των λόγων αυτών βαρύνει το διάδικο που επικαλείται τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου .*». Ο ισχυρισμός περί έκδοσης απόφασης πριν τη λήξη των διαβουλεύσεων μεταξύ των μερών, ο οποίος προβάλλεται από την Καθ΄ ης, δεν αποτελεί λόγο για τη μη παραπομπή σε διαιτησία αλλά ηγέρθη και αποτέλεσε αντικείμενο ενασχόλησης στα πλαίσια των διαδικασιών διαιτησίας. Όπως αναφέρεται στις Αποφάσεις, από τα έγγραφα των υποθέσεων επιβεβαιώνεται ότι τα μέρη δεν πέτυχαν επίλυση της διαφοράς κατά τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων, με παραπομπή στην επιστολή ημ. 4.9.15 (η οποία επισυνάπτεται στην ένορκη δήλωση του ΑΚ), και ότι παρασχέθηκε επιπρόσθετος χρόνος για φιλική διευθέτηση και για τον σκοπό αυτό αναβλήθηκε η ακρόαση για ενάμιση μήνα, ενώ τελικώς αναγνωρίζεται ότι δεν παρουσιάστηκαν έγγραφα προς επίτευξη διευθέτησης και στη συνεδρία του Δικαστηρίου ημ. 14.12.16 η Αιτήτρια αναφέρθηκε στις ανεπιτυχείς διαπραγματεύσεις και ο Διαιτητής κατέληξε στο πόρισμα ότι τα μέρη εξάντλησαν τις δυνατότητες φιλικής διευθέτησης της διαφοράς.

Ως εκ τούτου το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Καθ΄ ης δεν κατάφερε να καταδείξει ότι συντρέχει αυτός ο λόγος που θα μπορούσε να οδηγήσει την Αίτηση σε απόρριψη.

(vi) Η αναγνώριση ή εκτέλεση της Διαιτητικής Απόφασης αντίκειται προς τη Δημόσια Τάξη της Κύπρου - άρθρο V(2)(β) του Ν.84/79

Όπως αναφέρεται στο πιο πάνω απόσπασμα από την υπόθεση **Beogradska Bank D.D.** (ανωτέρω), κατά την εξέταση αυτής της προϋπόθεσης το Δικαστήριο περιορίζεται να ελέγξει κατά πόσο η Διαιτητική Απόφαση είναι αντίθετη με τη δημόσια τάξη χωρίς όμως να υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.

Το λεκτικό του εν λόγω εδαφίου καθιστά σαφές ότι εκείνο το οποίο απαγορεύεται, εάν διαπιστωθεί αντίθεση, με βάση τη δημόσια τάξη είναι η αναγνώριση της απόφασης στο κράτος όπου αυτή ζητείται και όχι η ουσία αυτή καθ΄ εαυτή της απόφασης. Χρήσιμη καθοδήγηση προσφέρει το σύγγραμμα **Stair Memorial Encyclopedia 'Diligence and Enforcement of Judgements'**, Τόμος 8, σελ. 441, και το ακόλουθο απόσπασμα:

> «*A judgment is not to be enforced where such enforcement would be contrary to the public policy in the contracting state in which enforcement is sought. What is prohibited by public policy is the enforcement of the judgment in the state of enforcement, not the substance of the judgment itself. Whatever the scope of public policy in this context, it cannot be used as a basis for reviewing the jurisdiction of the court of origin of the judgment, even in those limited cases where review of jurisdiction is permissible. Resort to this ground for refusal to enforce a judgment will be allowed in exceptional circumstances. It has been suggested that public policy does not allow refusal to enforce a judgment on grounds of procedural irregularity or breach of natural justice; nor does public policy allow refusal to enforce a judgment merely because the court of origin did not apply the rules of international private law of the legal system of the court of enforcement.*»

Το ότι η εφαρμογή της υπεράσπισης της δημόσιας τάξης πρέπει να ασκείται με ιδιαίτερη φειδώ και μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις τονίζεται επίσης στο σύγγραμμα **International Commercial Disputes - Commercial Conflict of Law in English Courts, Hill and Chong**, 4η έκδοση, σελ. 475, ως εξής:

> «*. the public policy defence ought to operate only in exceptional cases.. The Court of Justice has confirmed that the public policy defence must be narrowly construed. In Krombach v. Bamberski case C-7/98 (2000) ECR1-1935 the Court of Justice considered that recourse to the public policy defence can be envisaged only when recognition or enforcement of the foreign judgment would be at variance to an unacceptable degree with the legal order of the state in which enforcement is sought inasmuch as it infringes a fundamental principle.*»

Στην υπόθεση **Μελέτιος Αποστολίδης v. David Charles Orams κ.ά.**, C-420/07, ημ. 28.4.09, σε προδικαστική παραπομπή του Εφετείου Court of Appeal της Αγγλίας στο ΔΕΚ, αποφασίστηκε πως η εφαρμογή της ρήτρας της δημόσιας τάξης όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 34 του Καν. 44/01, είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση ή εκτέλεση της απόφασης που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισης καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή. Ειδικότερα λέχθηκε ότι «*προκειμένου να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής*

αποφάσεως, η προσβολή θα έπρεπε να συνιστά κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου θεωρούμενου ως ουσιώδους στην έννομη τάξη του κράτους αναγνωρίσεως ή δικαιώματος αναγνωρισμένου ως θεμελιώδους στην εν λόγω έννομη τάξη».

Η Κυπριακή υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας της Κένυας v. Bank Fur Arbeit Und Wirtschaft AG** (1999) 1(A) Α.Α.Δ. 585, η οποία αφορούσε αίτηση για ακύρωση εγγραφής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης με βάση τον Ν.101/87, είναι ιδιαίτερα διαφωτιστική όσον αφορά την έννοια της δημόσιας τάξης, στο ακόλουθο απόσπασμα:

«*Πρέπει να μας απασχολήσει η έννοια του όρου "δημόσια τάξη" και η εμβέλεια της. Τα παρακάτω αποσπάσματα από τον G.H. Treitel 'The Law of Contract", 8η έκδοση (1991) στις σελ. 424 και 425 διαφωτίζουν όχι μόνο για το νοηματικό περιεχόμενο του δόγματος αυτού και τις παραμέτρους του, αλλά δίνουν και σύγχρονα παραδείγματα σχετικά με την εφαρμογή του:*

"Public policy is a variable notion, depending on changing manners, morals and economic conditions. In theory, this flexibility of the doctrine of public policy could provide a judge with an excuse for invalidating any contract which he violently disliked ...

On the other hand, the law does adapt itself to changes in economic and social conditions, as can be seen particularly from the development of the rules as to contracts in restraint of trade. This point has often been recognised judicially ...

The present attitude of the courts represents a compromise between the flexibility inherent in the notion of public policy and the need for certainty in commercial affairs ...

Και συνεχίζει στη σελ. 425 με παραδείγματα:

"But in some cases (particularly "where the subject-matter is "lawyers" law") judicial intervention may still as a last resort be desirable. The courts may occasionally invalidate a contract even though it is of a kind to which the doctrine of public policy has not been applied before. Such novel applications of the doctrine of public policy are illustrated by decisions to the effect that a moneylending contract is illegal if it imposes quasi-servile obligations on the borrower; that a contract by which a trade journal promises not to comment on the affairs of a company is illegal as it may prevent the journal from exposing frauds perpetrated by the company; that an attempt to contract out of certain statutory provisions governing the liquidation of companies is contrary to public policy; and that the same is true of an attempt to deprive an agricultural tenant of security of tenure where he is entitled to it by statute."

Η νομολογία του Αρείου Πάγου διαπνέεται από παρόμοιες ιδέες όπως προκύπτει από το παρακάτω απόσπασμα του καθηγητή Σπύρου Βρέλλη στο περιοδικό ΙΔΜΕ "Ερευνητικό Ινστιτούτο Δικονομικών Μελετών" αρ. 9 στη σελ. 424. Εντοπίζει πότε θίγεται η δημόσια τάξη στην περίπτωση που επιδιώκεται η αναγνώριση/κήρυξη εκτελεστής αλλοδαπής απόφασης:

" ... όταν η ανάπτυξη των συνεπειών της αλλοδαπής αποφάσεως, υπό τις ειδικές συνθήκες υπό τις οποίες πρόκειται να επέλθει, "αντίκειται ευθέως" προς τις κρατούσες στην Ελλάδα θεμελιώδεις αρχές που συνιστούν την έννοια της δημοσίας τάξεως, έτσι ώστε να υπάρχει κίνδυνος δημιουργίας καταστάσεως που δεν προσαρμόζεται στην ηθική, οικονομική, δικαιολογική και πολιτειακή τάξη της Χώρας."

Παραπέμπουμε επίσης στο σύγγραμμα "Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο" Γραμματικάκη και άλλων (1997) στις σελ. 80-90, όπου τονίζεται ότι πρόκειται για έννοια που ποικίλλει κατά τόπο και χρόνο, και ότι ως ένα βαθμό αποτελεί, όπως και στο Κυπριακό Δίκαιο, μεταβλητή κατάσταση. Είναι ενδιαφέρουσα και η σύντομη ιστορική ανασκόπηση του ζητήματος.

Θα μπορούσαμε να συγκεφαλαιώσουμε λέγοντας ότι ο όρος "δημόσια τάξη" περιλαμβάνει τις θεμελιακές αξίες που μια κοινωνία, σε δεδομένη χρονική περίοδο, αναγνωρίζει ότι διέπουν τις συναλλαγές καθώς και άλλες εκφάνσεις της ζωής των μελών της, με τις οποίες είναι διαποτισμένη η καθιερωμένη έννομη τάξη. Είναι υπό αυτό το πρίσμα που θα κριθεί κατά πόσον υπάρχει στην προκείμενη περίπτωση αντίθεση προς τη δημόσια τάξη της Δημοκρατίας.

Ιδιαίτερη μνεία μπορεί να γίνει στην Καναδική υπόθεση ***Schreter v. Gasmac Inc.,*** *ημερ. 13/2/92. Είναι απόφαση του δικαστηρίου του Οντάριο, την οποία παρέθεσε ο δικηγόρος της εφεσίβλητης. Κι αυτό γιατί είχε τεθεί θέμα προσβολής της δημόσιας τάξης σε υποθέσεις διεθνούς διαιτησίας με βάση νόμο που είχε ως πρότυπο τον κώδικα των Ηνωμένων Εθνών. Υπογραμμίζει επίσης η υπόθεση τις ομοιότητες που εμφανίζει η έννοια στα διάφορα νομικά συστήματα (σελ. 23-24):*
"Professor McLeod puts it at p. 621, that the public policy prohibition ought to be invoked only if the judgment involves an act that is illegal in the forum or where the action involves acts repugnant to the orderly functioning of the-social or commercial life of the forum. An obvious example would be the enforcement of a gambling debt which would be illegal in Ontario. No such element is asserted in the case at bar, which as I have said is essentially that the California judgment is wrong or is a breach of natural justice.

The June 1985 Report also gives some guidance on the intended scope of the public policy ground for refusal of recognition (p.63):

296. In discussing the term "public policy", it was understood that it was not equivalent to the political stance or international policies of a State but comprised the fundamental notions and principles of justice ...

297. ... It was understood that the term "public policy", which was used in the 1958 New York Convention and many other treaties, covered fundamental principles of law and justice in substantive as well as procedural respects. Thus, instances such as corruption, bribery or fraud and similar serious cases would constitute a ground for setting aside. It was noted,

in that connection, that the wording "the award is in conflict with the public policy of this State" was not to be interpreted as excluding instances or events relating to the manner in which an award was arrived at."»

Στην υπόθεση **Συρίμη ν. Οργανισμού Χρηματοδοτήσεως Παγκυπριακή Λτδ** (2010) 1(Β) Α.Α.Δ. 1131, με αναφορά στο άρθρο 23 του περί Συμβάσεων Νόμου, λέχθηκε ότι:

«*Σύμφωνα με τις αρχές της δημόσιας πολιτικής, ένας πολίτης δεν μπορεί να ενεργήσει με τρόπο που τείνει να είναι βλαβερός στο κοινό καλό ή το δημόσιο δίκαιο (βλ.* ***Glamour Development v. Christodoulou Ltd.*** *(1984) 1 C.L.R. 444). Όπως περαιτέρω εξηγείται στη* ***Σολωμού ν. Vineyard View Tourist Enterprises Ltd,*** *ανωτέρω, η δημόσια πολιτική σχετίζεται με πολιτικούς, οικονομικούς ή κοινωνικούς λόγους ένστασης*».

Ο αντίστοιχος λόγος ένστασης επεξηγείται στην ένορκη δήλωση της ΓΓ ως προς το ότι η Αίτηση καταχωρίστηκε από πρόσωπο το οποίο δεν έχει νομική υπόσταση και ή δεν αναγνωρίζεται στην Κυπριακή Δημοκρατία.

Το γεγονός ότι η Αιτήτρια είναι πρόσωπο με έδρα τη Ρωσία ουδόλως την εμποδίζει να καταχωρεί την υπό κρίση Αίτηση η οποία είναι η δέουσα διαδικασία για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση των Διαιτητικών Αποφάσεων (βάσει συμφωνιών ρήτρας Διαιτησίας) εφόσον αυτές εκδόθηκαν εναντίον νομικού προσώπου με έδρα την Κύπρο, όπως άλλωστε επιμαρτυρεί εκτύπωση από την ιστοσελίδα του Εφόρου Εταιρειών, Τεκμήριο Μ στην ένορκη δήλωση του ΧΚ. Επομένως, αυτός ο ισχυρισμός ουδόλως αποτελεί βάσιμο λόγο για να καθιστά την αναγνώριση των Διαιτητικών Αποφάσεων ενάντια στη δημόσια τάξη της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο αδυνατεί να προβεί σε διαπίστωση πως τυχόν αναγνώριση ή εκτέλεση των Διαιτητικών Αποφάσεων αντίκειται στη δημόσια τάξη.

Με βάση όλα όσα αναφέρονται πιο πάνω, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει ότι συντρέχει οποιαδήποτε των προϋποθέσεων του άρθρου V(2) που να δικαιολογεί την άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης των Διαιτητικών Αποφάσεων.

VI. Κατάληξη

Για όλους τους λόγους οι οποίοι εξηγούνται ανωτέρω, η Αίτηση εγκρίνεται. Εκδίδεται διάταγμα για την αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση των Διαιτητικών Αποφάσεων ημ. 23.1.17 υπ΄ αρ. 47/16 και 49/16 οι οποίες εκδόθηκαν από το Διεθνές Εμπορικό Διαιτητικό Δικαστήριο του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου της Ρωσικής Ομοσπονδίας, μεταξύ της Ομοσπονδιακής Κρατικής Ενιαίας Εταιρείας «Πανρωσική Τηλεοπτική Ραδιοφωνική Εταιρεία» εκ Μόσχας, Ρωσία και της Trevano Pictures Limited, Λεμεσός, Κύπρος.

Τα έξοδα της Αίτησης επιδικάζονται υπέρ της Αιτήτριας και εναντίον της Καθ΄ ης όπως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο συν ΦΠΑ.

(Υπ.) .....

Έ. Εφραίμ, Π.Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

Ε.Ε./Α.Λ.

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο